

LIBRIS

We know
books

Ionela C. Bartoli

Vitralia celor o mie de insule

Copyright@ Ionela C. Bartoli

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2021

pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARTOLI, IONELA C.

Vitralia celor o mie de insule: roman / Roxana Ruscior. - București:

Unconventional Publishing, 2021

ISBN 978-606-9706-20-6

821.135.1

Editor: ANDREEA PANDELEA

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: Iunie 2021

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ionela C. Bartoli

Vitralia

celor o mie de insule

București, 2021

I. CIANIT ALBASTRU

Cerul era gri, întunecat, în ciuda norilor strălucitori de ninsoare. Lumina era aproape ireală, rece, părând să ascundă răsăritul și lucrurile frumoase care veneau odată cu el. Îmi aducea aminte prea mult de lumina din acea dimineață de Dansenvain.

Era frig și vântul se stârnise, amenințând să smulgă brazii de pe piscurile de la poalele casei noastre. Pădurea se întindea pestriță între mine și oraș, la poalele versantului, imobilă și neajutorată sub atingerea fulgilor albi de zăpadă.

— Ai spune că sunt egoist dacă te-aș ruga să mai rămâi cu mine, chiar dacă asta ar costa o altă insulă?

Mi-am întors capul către soțul meu, privindu-l cu atenție în lumina dimineții. Părul negru îi era ciufulit, iar ochii îi străluceau, brăzdați de irizații maronii. Avea un zâmbet vinovat pe față, ca cel al unui copil care știe că nu poate avea ceva anume, dar totuși mai are speranță că îl poate primi. O rază de lumină se agăță de verigheta lui, făurită de mine.

Pentru câteva momente, între două bătăi de inimă, nu aș fi vrut decât să împietresc imaginea aceea într-un tablou

și să nu mai fie nevoie de nimic. Să mă târăsc acolo și să nu mai fie nevoie de mine. Am oftând adânc, evitându-i privirea și jucându-mă cu verigheta mea, încrustată cu cioburi albastre și aurii, ca și ochii lui.

Nu eram cine știe ce ca persoană, dar aveam una dintre cele mai ciudate treburi din lume.

Lumea se schimbase mult în ultimii ani, iar arhipelagul se destrăma ca tivul necusut al fustei unei dansatoare, cu insule și popoare care se scufundau în mare din senin. Cândva, Arhipelagul era al celor o mie de insule, dar în ultimul deceniu ne înjumătățisem drastic – zece ani în care ne-am privit prietenii scufundându-se, iar noi nu am avut nici o putere asupra acestui lucru.

Consiliul Parellon, de pe continent, era cel care ne informa când insulele erau dincolo de noi, prin intermediul șoimilor sacri. Trimiteau mesajele alea nenorocite, prin care ne informau că încă un popor a pierit pe fundul oceanului, fără nici un semn de la zei. De parcă ne uitaseră, lăsându-ne pe toți cu o mică sămânță de teamă în suflet și întrebându-ne dacă noi eram următorii.

Știam în sinea mea exact a cui era vina, dar îmi era mult prea frică să o admit, de parcă l-aș fi făcut mai real dacă dădeam o voce temerii mele.

Nu era nimeni în mod particular, să-i zicem, important, ci doar unul dintre zeii primordiali. Nu cel mai de treabă, dacă e să fiu sinceră. Tata, după câte îmi imaginam la momentul respectiv, nu voia decât să ne distrugă. O ceartă de proporții majore, una care mie personal nu-mi era foarte clară, cu Krall și cu ceilalți zei, care se termina cu tata distrugându-ne pe toți pentru că dragii lui copii s-au întors împotriva lui, reducându-ne planeta la o grămăjoară de cenușă. Uram cu toată ființa mea ideea în sine – greutatea cuvântului *tată* și cum Kaala îl murdărea.

Kaala, stăpân peste oceane și natură.

Sau, cum îmi place să îi spun când mă gândesc la el, un bebeluș supradimensionat.

— Dragoste?

Vocea lui Mar mă rupse din nou din grândurile mele, smulgându-mă din nisipurile mișcătoare care erau acest subiect, legat de Kaala.

Sau de nenorocita de profeție.

— Da? am răspuns, clipind.

Răsăritul abia răzbătea printre norii grei, ca și zâmbetul lui Mar printre gândurile mele. Norii întunecați căpătaseră un tiv portocaliu, strălucitor, precum un cristal ținut în lumina soarelui, cu fiecare fulg care cădea dându-i o strălucire aparte – de parcă urma să ia foc.

Puțin știam atunci că focul nu era mereu cum ți-l imagineai.

— N-aș spune că ești egoist, și tu știi asta, Mar, am continuat, privindu-i figura luminată de răsărit.

— Ba sunt, oftă, punându-și cotul pe masă și bărbia în podul palmei. Of, Lyn, știu deja răspunsurile la întrebările astea, doar că îmi place să încerc.

L-am privit ridicând din umeri neajutorat.

— O simți și tu, nu-i așa?

O bătaie a inimii. Un tremur sub tălpi, ritmic.

— Da.

Am dat din cap mecanic, mult prea temătoare să o zic cu voce tare. Corpul începuse să îmi tremure.

— Vino aici, vreau să mă bucur cât mai pot de ceea ce avem.

Mar îmi luă mâna și ne conduse spre divanul pe care îl pusesem în fața geamului mare de la balcon. În timp ce mă ridicam, am simțit ceva foarte ciudat – o trepidație în piatra muntelui, o schimbare fundamentală în mersul lucrurilor, ca un cutremur subtil ce provoacă inevitabilul.

Insula zeilor se ridicase din nou din mare.

Mar m-a așezat pe divan, cu grijă, și mi-a cuprins obrazul cu palma, lipindu-și fruntea de a mea. Simțeam trepidația în oase și începuse să mi se facă frig.

— Știi că tu ești campioana noastră, Lyn, și că ai fost cea destinată să ne salvezi de Kaala, dar continui să consider că viața ta este un preț mult prea mare pentru a fi plătit.

Tremurul insulei îmi ajunse la inimă, nerăbdător, făcându-mi corpul să tremure și mai tare. Am ridicat ochii să îl privesc pe Mar și am văzut ceața care îi acoperea trăsăturile. Am încercat să îi cuprind mâna cu a mea, tremurând.

— Ești eroina mea preferată, Lyn, îmi șopti și mă sărută pe frunte, apoi pe buze și mă trase într-o îmbrățișare strânsă, ca cea pe care mi-o dăduse în ziua în care ne căsătorisem – destul cât să mă oprească pentru câteva secunde din tremur.

Verigheta mea mă ardea. Nu numai pe deget, ci și în jurul încheieturilor.

— Du-te și fii eroină. Și iartă-mă că nu pot merge mai departe alături de tine.

Am clipit de mai multe ori, alungând lacrimile care îmi umpleau ochii. Mar se ridică și mă ajută și pe mine, de parcă era normal ca trupul meu să tremure, ca și cum eram o bucată de fier, pusă pe nicovală și bătută cu ciocanul.

Ne-am schimbat deliberat, de parcă am fi putut să ne împotrivim cererii destinului. Voiam să tragem de timp, el de la un capăt și eu de la celălalt, făcându-l să se întindă după bunul nostru plac. Din nefericire, el refuza să se îndoiaie după vrerea noastră, așa că până la urmă, eram bine îmbrăcați, cu uniforma mea militară albastră atârându-mi pe umeri mai greu ca niciodată.

Poteca care cobora de la casa noastră din munte și ducea spre Palat era acum acoperită de un strat fin de zăpadă, care înghițea sunetul pașilor noștri. Brazilii înalți

stăteau precum niște străjeri tăcuți, asigurându-se că ajungeam la destinație. Soarele care se chinuise atâta să răsară mai devreme dispăruse acum cu totul, lăsând loc unei dimineți reci, gri și cu o ninsoare cu fulgi mari și un vânt ce amenința să se transforme într-o furtună, pe care o puteam simți și în suflet.

Cerul îmi aducea aminte despre o legendă pe care o citisem, despre Maelstrom, zeița noastră a furtunilor, ce avea trena rochiei din nori de ploaie, iar atunci când ea mergea și târâia norii, tălpile pantofilor făceau tunete, iar tocurile sale, fulgerele. Oare Maelstrom era acolo, și privea cum insula surorii ei, Estralda, frumoasa insulă Eria, se scufunda în mare?

Totul se lega – zăpada din Ținutul lui Rinai, țara vulpilor de foc, insulele care se scufundau și delegații care dispăruseră.

Șoimii consiliului au venit cu vești și, din cele auzite, poate că ne ducem într-un final de răpă. Unii spun că odată la o mie de ani, lumea ar merita să se ducă de răpă, ca ceva nou și mai bun să fie reconstruit, pentru a avansa. N-aș fi de acord, dacă asta ar însemna să-mi pierd casa, familia și prietenii, dar asta pare că se întâmplă, iar noi nu avem nici o putere.

Mă gândesc la echipa pe care am trimis-o ultima dată la Jocuri. Cât de naivă am putut fi atunci? Cât de blândă eram? Eram prietenă cu ele și le-am ales cu încredere, iar ele au acceptat onoarea de a fi delegatele noastre. Știam că au potențialul de a aduce laurii acasă. Cum mi-au zămbit și m-au strâns în brațe, cum mi-au spus că vor aduce laurii înapoi pe plaja asta. Cum vom râde și vom chefui când se vor întoarce, cum le-am cântat *Imnul Eroilor* în timp ce se duceau pe navă.

După război credeam că nu mai are ce să se întâmple, că nu mai avem ce păți, că Jocurile nu ne vor face nimic rău. Cât de tare m-am înșelat.

Cum am așteptat an după an ca ele să se întoarcă și cum încrederea fetelor în mine s-a fărâmițat, iar ura pentru mine s-a născut. Știu că ele ar fi vrut ca eu să fiu cea care nu se mai întoarce. Nimeni nu mi-a spus-o în față, dar nici departe n-au fost. Durerea lor e mai importantă decât sentimentele mele. De data asta, dacă Krall cere încă cinci, o să-i trimit numai una.

Insula Hjarta a reapărut din ocean, și oarecum, știm ce înseamnă asta. Că s-ar putea să fim iar convocați pentru Jocuri. Nenorocitele de Jocuri, cele create după căderea lui Kaala. De data asta, cred că ne vom lupta pe bune. Dacă, din câte am înțeles eu de la Krall, Jocurile au fost până acum ceva ludic, mai mult un spectacol decât lupte. Dar acum? Ce înseamnă să luptăm cu adevărat pentru insula noastră, pentru casa noastră? Și de ce? Ceva se întâmplă, și noi încă nu știm nimic.

Cu cât ne apropiam mai mult de oraș, cu atât mai mult simțeam cum mișcările îmi erau mai grele. Părul meu părea că vrea să se lipească de pământ, uniforma încerca să mă prindă pe loc și tatuajul carre îmi acoperea spatele părea să mă ardă ca atunci când Krall mi l-a gravat. Copacul ardea mocnit, iar dragonul care dormea la picioarele lui amenința să spargă vitraliul din fundal și să îmi înșfece inima în ghearele lui.

Coroana mă apăsa pe tâmpile ca și cum era o menghină – deși era o coroană ușoară și elegantă, turnată în argint și în sticlă de vitraliu, pe care de obicei nu o simțeam. În acel moment, ca restul ființei mele și a fiecărui lucru care mă lega de Harren, încerca parcă să mă bage în pământul înghețat.

Voia oare să mă apere? Să mă ascundă?

Mâna lui Mar apăsă brusc pe spatele meu, făcându-mă să tresar. Pentru o ființă care a luptat și a câștigat un război, *un luptător redutabil*, așa cum mi-au zis alții, prezența soțului meu era cea care mă făcea extrem de neatentă.

Privirea lui caldă îmi ridică puțin moralul. Mereu fusese sceptică în legătură cu relația dintre noi doi, dată fiind diferența de personalitate – Mar era cel mai dulce și mai prietenos bărbat din Biblioteca Observatorului, iar eu eram... o fierăriță cinică. De asemenea, faptul că eu știam de prima dată că sfârșitul meu va fi unul abrupt și dureros, fusese o discuție complicată, iar Mar, chiar și după o jumătate de mileniu de conviețuire decisese că mai meritam să trăiesc alături de el.

— O să fie bine, mi-a șoptit și m-a strâns de mână.

Drumul până la palatul preoteselor a fost unul solitar. Am evitat orice drum mai circulat, căutând liniștea și pacea drumurilor din pădure, care ocoleau orașul de la poalele muntelui lui Ikoss. Am lăsat o tăcere confortabilă să cadă între noi, ca pătura tricotată pe care o țineam pe pat. Fulgii îi decorau părul ca mici diamante, făcându-l să arate precum un prinț. Am oftat adânc, simțind din nou greutatea coroanei mele.

Muntele lui Ikoss era imprunător în zilele însorite, dar în acel moment, arăta ca poarta către infernul lui Kallarai. Obsidianul din care era făcut muntele, fusese nivelat și lustruit de timp și de natură, făcându-l aproape complet o masă de unghiuri drepte și abrupte. Balconul pentru anunțurile oficiale era ca o gură deschisă, pregătită să înghită întreaga insulă. Intrarea, păzită de coloane gigantice, groase, din sticlă colorată arăta ca un hău în care aveam să intru, dar nu și unul din care voi ieși.

La intrare, pe băncile pe care le aveam în dreapta acesteia, erau cele trei prietene ale mele: fierarul Agatha, bibliotecarul Serra și gardianul Mala, care priveau spre mine. Puteam să văd tensiunea din umerii lor, aducându-mi aminte de niște fire în tensiune, întinse aproape la maxim, amenințând să se rupă.

Am schimbat o singură privire cu ele, chiar înainte să mă tragă într-o îmbrățișare strânsă care îmi spunea tot ce

trebuia să știu: ele știau că venise timpul și mai știau că nu mă pot urma. Când mi-au dat drumul, Mala, garda mea personală, cu părul ei verde împletit și cu ochii de malachit în lacrimi m-a privit solemn, cu capul sus și spatele drept, cu sulita strânsă în mână, iar apoi mă salută militărește, făcând o plecăciune.

— Onoare în minte și curaj în suflet, Vitrallia, fiică a muntelui! spuse ea, vocea tremurându-i și împiedicându-se peste titlul meu.

Am înghițit în sec și am salutat-o și eu.

— Sulita să-ți fie dreaptă și inamicii slabi de înger, Mala a Muntelui! i-am răspuns, încercând să-mi ignor nodul din gât.

— Du-te, Lyn, șopti Mar. Krall te așteaptă.

Știam că mă aștepta. Oh, și cum o știam. Și în măduva oaselor o puteam simți. Insula întreagă vibra datorită cererii lui imperioase și grea, precum o pătură de plumb care nu-ți permite să o ignori.

M-am uitat cu ochii mari la prietenele și soțul meu, aproape prea speriată să mă mișc. Am tras aer adânc în piept. Mă antrenasem toată viața mea pentru acel moment, în care destinul mă va arunca în fața lui Kaala, pentru a-l distruge, dar pentru câteva momente bune, despărțirea de cei care dăduseră culoare așteptării era cel mai greu lucru din lume.

Mi-a luat puțin să trec de la o emoție la alta – aveam o fântână adâncă, plină de ură pentru destin și pentru Kaala, care îmi impun această misiune – când îmi aduc aminte că trebuie să îmi părăsesc familia pur și simplu, ura iese la suprafață fără ezitare.

Petrecusem o mie de ani antrenându-mă pentru a-l ucide pe nenorocitul care mi-a dat viață, fără să reușesc să mă bucur cu adevărat, din plin, de aceasta – bineînțeles că au fost momente și momente, cand am putut să respir

și să ignor, să uit de responsabilitatea de pe umeri, sau când puteam să mă prefac că dacă Kaala nu apăruse până atunci, nu va apărea nici de atunci încolo. Eram foarte bună la a mă minți pe mine însămi, în încercarea de a ignora greutatea de pe piept.

Viața, am învățat, este cea mai prețioasă când nu știi unde te ducе.

Faptul că eu știam exact unde și cum se va încheia, și de mâna cui, îmi cam strica distracția – totul era precum o un ceas care amenință să explodeze ca un experiment la care ai adăugat substanța greșită. Faptul că altcineva decisese pentru mine din secunda în care inima începuse să-mi bată în burta mamei mele mă scotea din minți – era ca o eternă stare de greață, de care nu puteam scăpa, fără să conteze de câte ori vomitam.

Trăisem ani de-a rândul, fiind chiar mai bătrână decât Preotesele noastre dragi, și-mi cam fusese de ajuns. Anticiparea morții era unul dintre puținele lucruri care mă mai țineau sănătoasă la cap. Da, îl iubeam pe Mar, am meditat în timp ce mergeam în pas alert pe coridoarele înalte și reci ale palatului, dar asta nu mă mai ajuta foarte mult. Voiam doar să închid ochii și să mă duc liniștită în neant, pe plaiurile veșnice ale vânătoarei.

Palatul în sine era un monument grandios, dincolo de puterile noastre de creare, pe care Krall ni l-a făcut cadou odată cu insula. Mi-a spus că este doar varianta în oglindă a palatului în care copilărise el, palatul zeilor de pe Hjarta. Aveam coridoare cavernoase care păreau constant că vor să te înghită, cu geamuri din sticlă colorată cu imagini ale diferiților zei, mici și mari, cu oamenii insulei și cu imagini din război. Lumina era aproape naturală, căci era dată de mușchiul luminescent care era plantat acolo și torțele care ardeau constant.

Nu mi-a fost niciodată drag de locul acela, dar în momentul de față, mi-aș fi dorit să îl fac praf și pulbere, să

il dărâm până la temelii. Aveam un nod în gât și nu știam dacă era de la frică sau din cauza lacrimilor.

Era chemarea lui Krall, și deși nu o mai simțisem până atunci, pentru că era ceva rezervat Preoteselor, o simțeam în acel moment mai tare ca niciodată, grăbindu-mă să mă ridic și să mă duc în Sala de Consiliu. Coborând scările în interiorul muntelui, simțeam cum piatra pulsa sub picioarele mele cu chemarea Lordului, creând o neliniște ciudată în mine și dându-mi un sentiment de teamă. Ceva urma să se întâmple, și aveam un presentiment că nu va fi ceva bun. Vântul se stârni și mai tare, iar furtuna începuse, cu tunete ce se auzeau de departe.

Pas cu pas simțeam cum mă apropiam de cea mai mare răscruce din viața mea – nu era o adevărată răscruce, căci alegerea era deja făcută, dar răscrucea era acolo unde decideam dacă lăsam această luptă, această călătorie să mă distrugă înainte să o distrug eu pe ea.

Mi-am adus aminte că Preotesele nu știau de fapt care era originea mea – singurii care suspectau, în afară de Krall și de ceilalți zei, erau Mar, Mala, Serra și Agatha, singurii care au ales de bună-voie să-și petreacă ultimele sute de ani cu mine și cinismul meu. Preotesele, bietele de ele, probabil n-au înțeles niciodată cum o fierăriță de rând a ajuns regină regentă.

Dacă m-ar întreba pe mine, mi-ar fi convenit mai mult să fi rămas fierar.

Ușile impunătoare ale Sălii de Consiliu s-au deschis cu un huriu dureros, sinistru, dezvaluindu-mi-le pe cele cinci preotese ale lui Krall și o proiecție a zeului-dragon pe podiumul circular din mijlocul sălii.

Preotesele, cinci la număr, arătau cât de diferit se putea, în concordanță cu atribuțiile lor – Koral, cu părul ei buclat și roșu aprins, era deja îmbracată gros, în hainele răpciugoase de pescar, pe când Dia inaugura cu poziție